

İnsanlık Öldüyse, Mezarı Filistin Olsun!

İNSANLIK ÖLDÜYSE, MEZARI FİLİSTİN OLSUN!

Merhum Selim Gündüzalp'in 2009 yılında, bundan 14 yıl önce Zafer Dergisi'nde (Şubat 2009 – Sayı 386)) yayınlanan "İnsanlık Öldüyse, Mezarı Filistin Olsun!" başlıklı yazısı sanki bugün için yazılmış. 0 gün yaşananlar bugün daha şiddetli bir biçimde yaşanıyor.

Merhum Selim Gündüzalp'in 14 yıl önce yazdığı bu yazıyı sunuyoruz.

İNSANLIK ÖLDÜYSE, MEZARI FİLİSTİN OLSUN!

Selim Gündüzalp

Şehirlerin sadece ismi yoktur, sıfatları da vardır. Bazı şehirler, bir mıknatıs gibi insanı kendine doğru çeker...

Bazı şehirleri ise, bir aşinalığınız varmış gibi, gitmeseniz, görmeseniz de seversiniz. Bursa gibi, İstanbul, Konya, Erzurum gibi...

Mekke, mübarek bir suyla, zemzemle karşılar sizi. Medine, hurmasıyla; Şam, tatlısıyla; Kudüs ise inciri ve zeytiniyle... Bir yudum içtiniz mi suyundan, bir lokma tattınız mı meyvesinden, bir defa olsun soludunuz mu havasını, siz oralısınız. O şehri seversiniz, unutmazsınız artık.

Şehirleri insanlar kurar ama İlâhi öğretisi, Allah'ın, melekleri vasıtasıyla bazı peygamberlere, kurulacak şehirlerin yerlerini bizzat gösterdiğini de söyler bize. Tarihin ilk şehirlerini ve bölgesini Allah'ın göstermesi sonucunda peygamberler kurmuşlardır. Oralarda yaşanan hayat, daha canlı, daha kıvamlıdır. Aslına, asliyetine ve kendi öz karakterine daha da yakındır insanın.

Şehirler, aynı zamanda, insan olarak denendiğimiz, sınandığımız merkezlerdir. Yaratılışın ve yeryüzündeki ana maksadın, yani imtihanın gerçekleştiği yerlerdir.

Bugün bu yerin adı Gazze! Unutmayın sakın! Ey insan sınandığınızı unutma, sakın aklından çıkarma.

İlk medeniyetin mimarları olan peygamberlerin çıktığı bu mübarek topraklar, şimdi de başta Filistin olmak üzere rahat değil, her yeri fokur fokur kaynıyor. Bir doğum öncesinin sancıları yaşanıyor sanki. Osmanlı'nın terk ettiği topraklar, hiç kimseye yâr olmuyor. Tarih şöyle ya da böyle bin sebep gösterse de gerçek değişmiyor. Şu an orada olanlar oluyor. Büyük bir sınavdan geçiyoruz. Analar babalar, hele de o cennet çiçekleri, o masum çocuklar kan ağlıyor. Kalbimiz ağlıyor. Kimbilir, onların içinde, insanlığın ve kâinatın kaderini

değiştirecek kimler vardı? Kimbilir! Allah'tan başka kim bilebilir? Tüm kâinata karşı, insanlığa ve de Allah'a karşı herbirimiz sorumluyuz.

Ateşe atılan Hz. İbrahim (a.s) ile karınca kıssasını hatırlayın.

Minicik ağızda bir damlacık suyla ateşi söndürmeye giden karıncayı hatırlayın. Ona, "vazgeç" derler, "bu büyük ateşi o bir damlacık suyla söndüremezsin."

Karınca "olsun" der, "safım belli olsun; sorulursa birgün, Allah'ın (c.c) elçisi ve dostu Halil İbrahim peygamberi yalnız bırakmadığım bilinsin."

Evet, yangını gören koşmalı, önce o tutuşmalı çünkü; yangınlar seyredilmez. Az çok, büyük küçük yardım için önce kalpler açılmalı, sonra da eller uzatılmalı. Bir damla da olsa kalbimizden kopup gelen o bir damlacık gözyaşı nice yangınları söndürecek güçtedir. Allah dilerse ve kabul ederse, nice olmaz denilen şeyler olur. Biz, üzerimize düşeni yapalım yeter ki.

Evet, içimiz yanıyor, kalbimiz ağlıyor...

Kalp nasılsa, vücut da öyledir. Buraları bütün bir insanlığın kalbi. Kalbimiz hasta, hem de çok hasta. Biz de hastayız ve de yastayız.

Her gün ama her gün karşımızda hiç bitmeyen bir insanlık faciası yaşanıyor. Bu felaket daha ne kadar sürecek? Kardeşlerimiz katlediliyor. Bedenimiz doğranıyor. Susalım mı? Feryadı figanları duymayalım mı? Bir mümin yüreğinin duası da yok mu? Olmasın mı? Haksızlık karşısında susan dilsiz şeytan değil midir? Susalım mı? Susup da yaftalanalım mı? Ne diyelim, nasıl söyleyelim?

Bir söz gerek... Bir cümle gerek... İçine tüm insanlığın kalbini koyacağı bir söz. İçine kalbini koymadığın sözler boştur. Boş söze de gerek yoktur. Filistinli Mahmud Derviş'in şiirleri gibi mesela:

"Ama bir gün yükseldi sesimiz: / Korkmuyorum! / Gücünüz yetiyorsa onu kırbaçlayın. / Sesim ki, hâlâ yükseliyor madem. / Korkmuyorum! / Düşün peşine yankıların!"

Ne desin daha; gençliğini yaşayamayan, çocukluğunu hiç yaşayamayan bu insanlar, daha ne desin, ne söylesinler?..

Bir başka Filistinli şair; "çatışma ortamında, çocuklar adam doğar' diyor. Oralarda nelerin yaşandığını, bütün dehşetiyle anlatıyor...

İsrail parlamentosunda, yazdığı şiirler tartışmalara yol açan Filistin direnişinin güçlü sesi Mahmud Derviş'i dinleyelim yine:

"Geldi artık çekip gitme zamanınız. / Nerede isterseniz orada ölün. / Ama ölmeyin aramızda. / Yapılacak işlerimiz var toprağımızda. / Burada bizimdir mazi. / Bizimdir hayatın ilk ses. / Bizimdir bugün; bizimdir gelecek. / Burada bizimdir dünya ve ahiret. / Çıkıp gidin toprağımızdan. / Denizimizden, karamızdan. / Buğdayımızdan, tuzumuzdan, taşımızdan. / Defolun her şeyimizden. / Defolun! / Hafızamızdaki anılardan. / Ey yürüyenler eğreti sözcükler arasında!"

Anlık fotoğraflar, anlık haberler, vahşetin boyutlarını anlatmakta yetersiz. Bir ânı dondurup gösteriyor resimler o kadar. Oysa acı çok derin. Ateş Düştüğü yeri yakar.

Bazıları için, ölenlerin durumu sadece haberlerdeki rakamlardan ibarettir. Halbuki bir insan, bir kâinat demektir. Şehit düşenlerin içinde, bir yakınımız, bir sevdiğimiz ya da kendi öz evladımız olsaydı böyle hissiz, böyle tepkisiz mi kalırdık? Dualar bu kadar isteksiz mi olurdu? Sanmıyorum. Oysa onlar bizim mümin kardeşlerimiz. Görmesek de, bilmesek de, onlar bizim mümin kardeşlerimiz. Allah'ın (c.c) Kur'an'la gerçekleştirdiği bir kardeşlik bağı bu. Kardeş kardeşe be kadar uzak olur mu?

Kameralar, bir annenin kucağında evladının cesedini taşıırken yüzündeki acıyı gösterdiğinde, insanıyeti ölmemiş hangi yürekte bir çığlık yükselmez ki? Hangi çığlık, diğer bir çığlığa eklenmez ki? Mümin kalplerden yükselen her çığlık, inşaallah bir çığ olup akacak oralara, hedefine ulaşacak. Gözyaşlarımız kan olup

akacak, bir sel olup çağlayacak. Önce bizi yıkayıp, yüzyıllık kirlerden temizleyip arındıracak.

Uyuyan toprağı, gözyaşları uyandıracak, gözyaşları diriltecek. Bu kış kısa sürecek inanın. İnanın bu bahar erken gelecek.

Ey Filistin, ey Kudüs, ey Gazze! Şayet unutursam seni; sen de unut, sen de unut beni. Sevgili Peygamberimizin (s.a.v) ayak bastığı ve oradan miraca yükseldiği mübarek belde... Şayet unutursam seni, sen de unut beni, sen de... Beni, bizi, hepimizi sen de unut, sen de...

O kan orada akar da, mümin yürekler durur mu burada? Madem bir vücudun azaları gibiyiz; bilsin kardeşlerimiz, çoktan duaya durdu dilimiz ve semaya doğru açıldı ellerimiz...

Kirlettiler kanımızı. Zehir ettiler hayatımızı. Oysa kan, damarda durmalı, damarda kalmalıydı. Çünkü kan damarda temizdir. Bir damlası aktı mı, önu alınmaz olur felaketin. Habil, Kabil kıssası bize neler söylemez ki? O günün zulmü katlanarak bu günlere de ulaşır. Kim ölürse ölsün dünyanın bir yerinde, eğer mazlum ve mağdur ise, eğer bir de müminse ölen, aslında onunla ölen biz, vurulan da bizizdir.

Gözlerimizin önünde mümin kardeşlerimiz katledildi, öldürüldü. Allah'ım, bu zalimlerin, bu hunhar, bu kan emici vampirlerin, bu kalbimizi sızlatan hainlerin zulmünü yanlarına bırakma. Bu vahşete engel olmak için çırpınanlara maddi ve manevi kolaylıklar nasip eyle. Allah'ım, o, hiç kimsenin tahmin edemediği ve ne zaman geleceğini yine hiç kimsenin bilemediği ilâhi inayetini, Bedir öncesi, Hendek gecesi gibi füc'eten nasip eyle. Mazlumların âhı, şüphesiz arşa ulaştı. Dualarımızı da o masumlar hürmetine kabul eyle. Bu kıtadan, bu topraklardan, bu zulmü reva görenleri, bir daha hiç dönememek üzere bu mukaddes beldelelerden def et, çıkar, ref'et. Zillet ve meskenetin en ağırını ahiretten önce dünyada da onlara tattırdın, yine tattır yâ Rab!

Dayan be kardeşim... Dayan be minik kuşum...

İnsanlık öldüyse mezarı Filistin olsun. Mezar taşı da Kudüs olsun. Ya da bu topraklar, insanlığın yeniden dirilişi olsun. Küllerinden yeni bir anlayış, yeni bir örnek topluluk doğsun. Niyazımız bu. Bu temenni ve bu duanın şimdilik gerçekleşmesi uzak gibi görünüyorsa da, Rabbim senin kudretin sonsuz. Sana hiçbir şey ağır gelmez. Amenna.

Nice zulüm dağları, nice ihlaslı dualarla yıkıldı. Kendilerini en güçlü zannettikleri bir zamanda nice imparatorluklar, nice krallıklar, bir gecede gümbür gümbür çöktü gitti. Tarihte nice ibretlik olayların yaşandığı malûm. Nemrut'u bir sinek gebertmedi mi? Firavun'un sarayını karınca yerle bir etmedi mi?

Kur'an'da, bağıyla bahçesiyle övünen bir adamın durumu anlatılır. Bir sabah kalktığında o zat, gurura kapıldığı tarlanın yerinde dımdızlak bir harabe bulur. Bu herkes için her alanda geçerli ibretlik bir olaydır. Bu dünyada günahlarına ve zulümlerine rağmen hâlâ başlarına bir şey gelmediğini görerek, şımarıp azanlar ya da kendilerini özel bir statüye koyanlar, hakettikleri cezayı ve tokadı hiç ummadıkları bir vakitte öylesine şiddetle yerler ki, onlar da hayrette kalırlar. "Sana alaylı alaylı başını sallayacaklar ve 'ne zamandır' diyecekler. Sen, 'yakında olması mümkündür' de." (İsra, 51)

Biz bir yandan fiilî yardımlara, bir yandan da duaya devam edeceğiz, tâ ki o duaların vakti kaza oluncaya kadar.

Bütün dünya, bu vahşeti, bu faciayı seyrediyor. Yüreğinden kopan bir çığlık, kocaman bir çığ olup düşmüyorsa, seyreden de suçludur. Kılı kıpırdamıyorsa insanların, zulüm dünyayı sarmış demektir. Bu ise başlı başına bir felaketin habercisi ve davetçisidir.

Eğer insanlık öldüyse mezarı Filistin olsun. Mezar taşı da Kudüs olsun.

Zulme rıza da zulüm olduğundan, zalimlerin icraatlarına seyirci kalmak kadar, zerrece olsun kalben meyletmek dahi büyük tehlike. Dünyanın fitili bir yerden (belki de buradan) tutuşursa, hiç şaşdırmamak gerek. Buna en uygun zemin de sanki bu coğrafyada hazır durumda.

Dün Çanakkale'de, Bosna'da, Çeçenistan'da... Bugün ise Filistin'de ve daha birçok yerde hep mazlum, hep mağdur biziz. Bizleriz. Müslüman kardeşlerimiz.

Bizim de uyanma zamanımız geldi artık. Aramızdaki kini, düşmanlığı tepeden tırnağa, içten dışa söküp atmadan başkalarından yardım ve merhamet, Allah'tan fereç ve rahmet beklemeye hakkımız yok.

Dualarımız ve kalplerimizdeki duygularımız birleşmeyen su damlları gibi değil, ittihad etmiş, aynı idealde erimiş olarak akmalı. Kendi içimizdeki engelleri kaldırmadan rahmetin coşmasını bekleyemeyiz. İnşallah bu fedakârlığı ve bu feragatı gelecek güzel günlerin hatırına, yavrularımızın ve torunlarımızın mutlu yarınları adına Rabbimizden dileyelim, gönülden arzu edip isteyelim.

Birlikte dualar edelim. Biz bir ve berabersek, etten ve kemiktensek eğer, Rabbimizin rızası da rahmeti de bizimledir inşaallah... Netice bize ait değil... Rabbim, nefsimize ve şeytanımıza fırsat verme. Gazzeli, Filistinli ve dünyanın her yerindeki Müslüman kardeşlerimizi muhafaza ve muzaffer eyle. Sızlayan ve inleyen gönüllerin, gözyaşı döken gözlerin lütfen duasını kabul eyle. Rabbim, düşmanlarımızı kahruperişan eyle. İslâm'ı ve Müslümanları her yerde Azîz isimle şereflendir. Baştaki başlara akıl ve iman nasip eyle. Âmin.

Saadet asrından ibret alınacak bir hatıra... Müslümanlara her fırsatta zarar veren ve aramızdaki birlik ve beraberliği bozmaya çalışan Yahudilerin iç yüzlerini gösteren bir olay:

Birgün birkaç Müslüman genç, samimi bir havada sohbet ederken ihtiyar bir Yahudi bunları gördü. Bu hâlin İslâm'ın gittikçe kuvvetlendiğine bir alâmet olduğunu ve böyle giderse kendi aleyhlerine olacağını düşünüp korktu. Hemen gidip genç bir Yahudi buldu ve "Evs ve Hazrec kabilelerinin eski mücadelelerini hatırlat, onları tahrik et, aralarında fitne çıkart" diye onu Müslümanların yanlarına gönderdi.

O Yahudi de o iki Arap kabilesinin cahiliye devrindeki kavgalarını anlatan şiirler okuyup gençleri tahrik etti ve birbirine düşürdü.

O genç Müslümanlar da kahramanlık damarıyla birbirlerinden korkmadıklarını göstermeye yeltendiler. Hemen koşturup silahlarını kapıp bir meydanlıkta toplandılar. Bu Yahudi fitnesi, o heyecanlı gençleri kanlı olaylara sürüklüyorken, bu olaydan haberdar olan Resul-i Ekrem (a.s.m) Efendimiz, hemen o gençlerin yanlarına gitti. Peygamber Efendimizi gören o genç sahabeler durakladılar. Rehber-i Ekmel olan Peygamberimiz o topluluğa hitaben şöyle buyurdu:

"Ey Müslümanlar! Allah'tan korkunuz. Allah'tan korkunuz. Aklınızı başınıza alınız! Daha ben sağ iken, içinizde bulunurken hâlâ cahiliyet işleriyle, vahşiyane davalarla mı uğraşıyorsunuz?! Bu hareketlerinizin sonucunun ne olacağını hiç düşünmüyor musunuz?..."

Kaynayıp taşmak üzere olan bir süte soğuk su katıldığında nasıl bastırıyorsa, Peygamberi dinleyen gençlerin galeyana gelmiş duyguları da sönüp gitti. Ve pişman olup ağlaşarak kucaklaştılar.

Bütün bu yaşadıklarımızın bir güzel tarafı da, tüm dünyada Müslümanların belki de ilk defa bu kadar yoğun, bu kadar samimi duygularda ve dualarda birleşmesi olsa gerek... Yardımlar yağmur gibi yağıyor, tepkiler çoğalıyor. İnşallah imandaki, kitaptaki, kıbledeki, dualardaki, duygulardaki bu birliktelik, aradaki mesafeleri ve engelleri yok edip, hasretini çektiğimiz bütün Müslümanların yekvücut olduğu günleri de yakın edecektir. Umudumuz ve duamız bu. Allah (c.c) her şeye kâdirdir.

Evet, insanlık öldüyse, mezarı Filistin olsun...

Ama inşaallah, insanlık ölmeyecek, Filistin de sönmeyecek, bu kale düşmeyecek. Baştaki başlara insan bozması canavarlara, zalimlere, gözü dönmüş hainlere, eli kanlı ajanlara ve siyonistlere rağmen, bir kısmının da olsa, kendi halkının bile tepkisi, inşaallah bu ümidimizi artırıyor. Bediüzzaman Hazretlerinin bir asır öncesinden verdiği müjdenin gerçekleşmesi yakındır inşaallah.

“Evet ümitvar olunuz. Şu istikbal inkılâbatı içinde en yüksek gür sâdâ, İslâm'ın sâdâsı olacaktır.” Ümidimiz tamdır. Bu uğurda her hayrın ve her yardımın yanındayız. Haydi biraz hızlıca. Vakit geç olmadan...

Kaynak:

<https://www.zaferdergisi.com/makale/14735-insanlik-olduyse-mezari-filistin-olsun.html>